

opmærksomme paa, som have ført Ordet under den største Deel af denne Discussion. Det forekommer mig nemlig, at man udelukkende har seet Sagen fra Embedsmandens, men ikke fra Embedets Standpunkt. Det er ingen ligegyldig Sag for Embedsøjningen, om den Mand, som engang er sat i en saadan Stilling, sidder saa urokkelig, at han ikke kan affædiges, medmindre der foreligger saadanne grove Forseelser, at han kun kan affædiges ved Dom. Jeg maa i saa Henseende, uden i nogen Maade at indlade mig paa en Bedømmelse af det juridiske Spørgsmaal om, hvorvidt der i de gamle Lovbestemmelser findes nogen Berettigelse dertil, bestemt støtte den høitærede Ministers Anskuelse om, at Regjeringen, hvor den finder en uduelig Embedsmand, skal kunne affædige ham, og jeg skal ydermere opfordre Regjeringen til ikke at glemme det, naar den finder en uduelig Embedsmand. Jeg troer, at vi her i Landet snarere have viist en altfor stor Skaansomhed, end at Regjeringen har brugt denne sin Myndighed for meget; idetmindste er det en almindelig Følelse hos dem, som have færdes meget omkring i Landet, og som have lidt under Embedsmændenes Vilkaarlighed og seet, hvorledes Embedsmændene mangan Gang kunne gjøre Lovens rene og klare Ord tilskamme. Derfor siger jeg, at Folkerepresentationen skal vogte sig for at binde Hænderne paa Ministeren i saa Henseende. Man bør drage Misbrug frem, dersom det viser sig, at saadanne have fundet Sted, og at f. Ex. de, som staae over de Underordnede, have misbrugt deres Stilling til ved falske Fremstillinger og hadefulde og fjendtlige Erklæringer at fremkalde deres Afstedigelse. Det er netop dette, der har bundet Munden paa mig under denne Discussion, at jeg ikke har vidst, om en saadan Misbrug har fundet Sted eller ikke, skjøndt jeg tilstaaer, at jeg efter det Kjendskab, jeg har til den Præstemand i Fyen, der har været Gjenstand for saamange stærke Angreb, har nogen Tvivl om, at denne Sag har været saa inhuman, som den her er bleven fremskillet. Herom dømmes jeg imidlertid ikke. Jeg nægter ikke, at Skolemestrene kunne have Trang til Beskyttelse, og de varme Beskyttere, de have fundet, under jeg dem godt; men naar det

udtales i en almindelig Discussion, ja, det næsten reises som en Anke, at Ministeriet benytter sin Myndighed til at affædige — det Sidste betonedes den ærede Ordfører meget stærkt —, maa jeg udtale mig derimod. Den ærede Ordfører sagde, at jo længere man kom op paa Embedsstigen, desto lettere tilgængelig burde denne Ret være for Ministeren; men jo lavere man kom ned, desto større Betænkelse var der derved. Dette er et splinternyt Princip, som jeg aldrig før har hørt udtale, at jo mere underordnet en Embedsmand er, desto vanskeligere skal det være at komme af med ham. Jeg troer, at det bør være lige vanskeligt, og overfor Dpfylbelsen af Embedspligten har det Intet at betyde, om de ere Store eller Smaa; men jeg troer ikke, at Folkerepresentationen kan være tjent med at lægge Regjeringen Hindringer i veien for at affædige uduelige Embedsmænd, naar den har virkeligt Beviis for, at de ere uduelige. Om et saadan Beviis her er tilstede, derom skal jeg ikke udtale mig. Min personlige Dpfattelse af Resultatet af denne Forhandling er, at der overhovedet i de Former, hvorunder Erklæringer og Dpflysninger meddeles fra de Myndigheder, som have Indflydelse paa saadanne Sagers Afgjørelse, ligger for lidet Betyggende for de Underordnede. Dette ligger nu engang i de Forhold, som i Aarenes Lob have udvirket sig med Hensyn til Embedsstillingen. Der er ikke nogen rigtig Garant i de Erklæringer, som afgives, og som dog maae være de veiledende for Regjeringen, naar den skal tage sin Beslutning. Der har allerede mange Gange tidligere her i Rigsdagen været reist alvorlige Discussioner, inden man fik sat en meget svag Bestemmelse igjennem om, at Embedserklæringer kunne forlanges af de Paagældende til Dpflysning og Underretning, og der har altid fra Regjeringens Side været, jeg vil just ikke sige, Sver, men dog Tilbøielighed til at bekæmpe Berettigelsen for de Underordnede til at fordre at blive beskjendte med disse Erklæringer. Jeg troer, at det er i Regjeringens egen Interesse og i den hele overordnede Tjenestes Interesse, at den størst mulige Nabenhed heri finder Sted; thi paa den Maade vil man bedst kunne beskytte sig mod den Mis-